

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Kryštofem Hornem ve věci

žalobce: **N. R.**, narozený X
státní příslušnost Moldavská republika
bytem X

zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 7. 2025, č. j. CPR-16018-3/ČJ-2025-930310-V233,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

Vymezení věci

1. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 26. 4. 2025, č. j. KRPS-114901-18/ČJ-2025-010022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) uložila žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců za území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění. Doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na dobu 1 roku od okamžiku vycestování. Doba k vycestování byla stanovena do 15 dnů od nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí.
2. Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalobcovo odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

Obsah žaloby a vyjádření žalované

3. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 24. 7. 2025, domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Tvrdí, že mu správní orgán I. stupně uložil správní vyhoštění za výkon nelegální práce v rozsahu několika málo dnů.
4. Napadené rozhodnutí dle žalobce porušuje § 3 správního řádu a § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť nevychází ze skutečného stavu věci a je vůči němu nepřiměřeně tvrdé. Nezohledňuje totiž skutečnost, že se jedná o jeho první porušení zákona, tedy o ojedinělý exces z jinak řádného způsobu života. Žalobce navíc od počátku správního řízení vzorně spolupracoval se správními orgány při objasnění skutečného stavu věci. Sdělil jim důležité skutečnosti o svém zaměstnavateli, jejichž prostřednictvím mohou brojit proti těm, kteří měli z protiprávního jednání (nelegální práce) užitek. Žalobce neobdržel za vykonanou práci přislíbenou mzdu. Vzhledem k těmto skutečnostem a relativně krátké době trvání protiprávního jednání se žalobce domnívá, že napadené rozhodnutí je nepřiměřeně přísné. Navrhuje, aby mu místo vyhoštění byla uložena povinnost opustit území, a to tím spíš, že přislíbil, že vycestuje do domovského státu.
5. Žalovaná s žalobou nesouhlasí a navrhuje, aby ji soud zamítl. Správní orgán I. stupně rozhodl o uložení správního vyhoštění, neboť žalobce pobýval na území od 3. 4. do 26. 4. 2025 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Tedy z důvodu podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, nikoliv podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 téhož zákona. Neoprávněný výkon výdělečné činnosti žalovaná posoudila pouze jako přítěžující okolnost. Žalobce v průběhu správního řízení sdělil toliko, že do České republiky přijel přivydělat si na brigádu. Z území nevycestoval, neboť čekal na peníze z brigády. Žádné bližší informace ke svému zaměstnavateli však nesdělil. Skutečnost, že za práci neobdržel přislíbenou mzdu, není z hlediska přiměřenosti rozhodnutí relevantní. Přiměřeností prvostupňového rozhodnutí se žalovaný zabýval na str. 7 napadeného rozhodnutí. Žalobcem uváděné polehčující okolnosti posoudil na str. 5-6 napadeného rozhodnutí. Tam se zabýval též možností uložení povinnosti opustit území. Žalovaná dále odkazuje na obsah prvostupňového a napadeného rozhodnutí.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

6. Dle úředního záznamu ze dne 26. 4. 2025 policejní hlídka téhož dne prováděla pobytovou kontrolu v ubytovně Kostelci nad Černými lesy. Žalobce na výzvu k prokázání totožnosti předložil biometrický cestovní doklad Moldavska, ve kterém měl poslední vstupní razítko s příjezdem do Schengenského prostoru dne 3. 1. 2025. Lustrací bylo zjištěno, že žalobce nemá žádné platné vízum ani pobytové oprávnění. Na základě cestovního dokladu s biometrickými údaji tedy mohl pobývat na území pouze do 2. 4. 2025. Následný den 3. 4. 2025 však došlo k překročení oprávnění k pobytu o dobu, které přesáhla 90 dnů během období 180 dnů. V době kontroly žalobce překročil povolenou dobu o 24 dnů. Téhož dne tedy správní orgán I. stupně oznámil zahájení řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců.
7. Součástí správního spisu je protokol o výsledku žalobce. Během výsledku mimo jiné uvedl, že do České republiky přicestoval dne 3. 1. 2025 navštívit kamarády a přivydělat si na brigádě. Původně přijel jen na 3 měsíce. Čekal však na peníze z brigády. V dohledné době měl v úmyslu odcestovat domů. Věděl, že se v České republice nachází nelegálně – asi 3 týdny. Žalobce nemá v žádném státě udělené vízum ani si o vízum nežádal. Nemá zde žádné příbuzné ani majetek. Rodina (manželka a 3 děti) žije v Moldavsku. Žalobce též bydlí v Moldavsku (mimo Podněstří). V České republice přebývá u kamaráda, adresu nezná. V případě vyhoštění by nedošlo k zásahu do jeho soukromého a rodinného života. V domovské zemi není ničím ohrožený. Žádné problémy tam nemá. Není mu známá žádná překážka návratu.
8. Správní orgán I. stupně vydal prvostupňové rozhodnutí. Tím, že žalobce pobýval v České republice od 3. 4. 2025 do 26. 4. 2025 bez platného oprávnění k pobytu, aniž by k tomu byl oprávněn, naplnil podmínky § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně byl proto povinen zahájit správní řízení o vyhoštění. Následně se zabýval tím, zda vyhoštění není nepřiměřeným zásahem do žalobcova soukromého a rodinného života. Žalobce zde nemá trvale žijící příbuzné, blízké osoby ani jiné vazby. K případnému vyhoštění se sám vyjádřil tak, že pro něj nebude zásahem do rodinného života. V domovské zemi mu nehrozí vážné nebezpečí a má se kam vrátit (pochází z bezpečné země původu). Žalobce současně potvrdil, že není držitelem povolení k pobytu na území. Byl si vědom toho, že zde pobývá neoprávněně. Zároveň je zdravý, praceschopný, v produktivním věku a má finanční prostředky k vycestování. Nebyly tedy zjištěny žádné skutečnosti, které by mohly způsobit nepřiměřenost prvostupňového rozhodnutí. Správní orgán I. stupně přihlédl k tomu, že se jedná o žalobcovo první porušení předpisů na území, nicméně současně podotkl, že k ukončení protiprávního jednání nedošlo z jeho vůle. Uložení správního vyhoštění na dobu 1 roku je v jeho případě přiměřeným opatřením. Takto stanovená doba je na spodní hranici zákonného rozpětí doby vyhoštění (až do 5 let) též s ohledem na to, že se správními orgány během řízení spolupracoval.
9. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání. Namítal mimo jiné, že správní vyhoštění uložené na dobu 1 roku je nepřiměřeně tvrdé. Žalobcovo protiprávní jednání trvalo toliko 24 dnů. Jednalo se o jeho první pochybení. Žalobce navíc spolupracoval se správními orgány při objasňování skutečného stavu věci. Za těchto okolností správní orgán obvykle volí mírnější postup podle § 50a zákona o pobytu cizinců.
10. Žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla žalobcovo odvolání. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydané v souladu s právními předpisy a není nepřiměřeně přísné. Ve prospěch žalobce svědčí skutečnost, že správním orgánům napomáhal při objasnění své protiprávní činnosti.

Žalovaná rovněž zohlednila, že se žalobce na území nedopustil žádné jiné protiprávní činnosti než té související s dodržováním povinností cizince podle zákona o pobytu cizinců. Naopak v neprospěch žalobce žalovaná přihlédla k tomu, že ukončení ani odhalení neoprávněného pobytu neproběhlo z iniciativy žalobce. Dále nenahlásil policejnímu orgánu do 3 pracovních dnů od vstupu na území místo svého pobytu. Při pobytové kontrole nepředložil doklad o cestovním zdravotním pojištění. Navíc při výslechu vypověděl, že zde brigádně pracoval. Takové jednání – zaměstnání na území bez platného oprávnění – může být samo o sobě důvodem vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Vzhledem k uvedenému žalovaná neshledala důvody pro zmírnění přísnosti prvostupňového rozhodnutí. Správní vyhoštění v délce 1 roku nevybočuje z obvyklé rozhodovací praxe správních orgánů ve skutkově srovnatelných případech a je v souladu s judikaturou správních soudů.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

11. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje i všechny ostatní formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
12. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž v řízení nevyvstaly žádné mimořádné okolnosti, které by podle ústavního pořádku, mezinárodního práva či práva Evropské Unie vyžadovaly výjimečné prolomení citovaného zákonného pravidla a vedly soud k přihlédnutí k pozdějším změnám skutkového stavu (srov. rozsudky NSS ze dne 9. 9. 2020, č. j. 6 Afs 176/2019-31, body 20 až 24, a ze dne 14. 4. 2022, č. j. 5 Azs 89/2022-24, č. 4344/2022 Sb. NSS). Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
13. Soud o žalobě rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalovaná s tímto procesním postupem výslovně souhlasila. Žalobce se k výzvě soudu podle druhé věty citovaného ustanovení nevyjádřil, a proto měl soud za to, že i jeho souhlas s rozhodnutím bez jednání byl dán.

Posouzení věci soudem

14. Rozsah přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Obsah a kvalita žaloby proto předurčuje obsah rozhodnutí soudu. Soudní přezkum rozhodnutí správních orgánů nepředstavuje nástroj ke všeobecné kontrole zákonnosti postupu a rozhodování správních orgánů. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Žaloba podaná v této věci je velmi stručná a obecná.
15. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců policie *vydá* rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, *až na 5 let* pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví,

Norského království a Švýcarské konfederace, *bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*

16. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl *nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života* cizince.
17. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
18. Předně soud zdůrazňuje, že důvodem uložení správního vyhoštění žalobci bylo toliko, že pobýval na území od 3. 4. 2025 do 26. 4. 2025 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Správní orgán I. stupně v rámci prvostupňového rozhodnutí nezohlednil žalobcuv výkon nelegální práce. Žalovaná v napadeném rozhodnutí žalobcovu brigádu sice zmínila, avšak pouze jako přítěžující okolnost. K tomu uvedla, že zaměstnání bez platného oprávnění k pobytu či povolení k zaměstnání může být samo o sobě důvodem vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců. Nicméně v případě žalobce to nebylo důvodem vydání prvostupňového rozhodnutí, které je založené výhradně na důvodu uvedeném v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobní argumentace je tedy opřena o nesprávný důvod vyhoštění.
19. V této souvislosti není soudu zřejmé, z jakého důvodu se žalobce domnívá, že správní orgány nevycházely ze skutečného stavu věci. Žalobce během správního řízení ani následně žalobou nezpochyboval, že pobýval na území od 3. 4. 2025 do 26. 4. 2025 neoprávněně. Tuto skutečnost dokonce výslovně potvrdil svou výpovědí. Žalobcovo jednání tedy naplnilo znaky § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. V takovém případě neměly správní orgány prostor pro úvahu, zda řízení o správním vyhoštění zahájit, či nikoli. Při naplnění zákonných podmínek byly povinny o správním vyhoštění rozhodnout (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 Azs 283/2014-33, a ze dne 6. 3. 2019, č. j. 8 Azs 262/2018-40, nebo usnesení NSS ze dne 5. 12. 2023, č. j. 7 Azs 226/2023-25).
20. Vzhledem k uvedenému neobstojí žalobní námitka spočívající v tom, že správní orgány nemusely žalobci uložit správní vyhoštění. Při rozhodování o vyhoštění správní orgán nedisponuje správním uvážením. Je omezen pouze zákonem stanovenými podmínkami. Takovou zákonnou podmínkou udělení správního vyhoštění je *přiměřenost jeho dopadu do soukromého a rodinného života cizince* (podle § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců). V rámci odůvodnění rozhodnutí o správním vyhoštění je proto správní orgán povinen posoudit, zda nebude mít nepřiměřený dopad. Pokud na základě zjištěných skutečností nepřiměřenost zásahu neshledá, je povinen (při splnění některého z důvodů pro vyhoštění) rozhodnout o uložení správního vyhoštění. Pokud by shledal, že by v důsledku správního vyhoštění k nepřiměřenému zásahu došlo, nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců).

21. Při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života je to právě cizinec, který je nejlépe obeznámen s otázkami souvisejícími s jeho osobní a rodinnou sférou. Z toho důvodu na cizinci leží břemeno tvrzení týkající se povahy a intenzity jeho soukromých a rodinných vazeb k České republice, resp. Evropské unii. Žalobce v žalobě ani v řízení před správními orgány netvrdil žádné konkrétní okolnosti soukromého a rodinného života, které by bránily jeho vyhoštění. Naopak je z jeho výpovědi zřejmé, že jeho manželka a 3 děti bydlí v Moldavsku. Žalobce tam bydlí s nimi. V České republice byl jen dočasně a přebýval u kamaráda. Nemá zde žádné příbuzné, majetek ani jiné vazby. Sám uvedl, že vycestování z České republiky by pro něho nebylo nepřiměřeným zásahem. Správní orgány proto správně uzavřely, že u žalobce nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by mohly způsobit nepřiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění. Za takových okolností postupoval správní orgán I. stupně správně, pokud vydal prvostupňové rozhodnutí.
22. Skutečnosti uváděné žalobcem – že se jedná o jeho první porušení zákona na území a že během správního řízení spolupracoval při zjišťování skutkového stavu – správní orgány zohlednily jako polehčující okolnosti, jimiž odůvodnily délku uloženého správního vyhoštění. Zákon o pobytu cizinců totiž dává správním orgánům prostor pro správní uvážení pouze při stanovení doby uloženého zákazu vstupu. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců lze uložit správní vyhoštění s dobou zákazu vstupu až na 5 let. Z toho plyne, že doba v délce 1 roku uložená žalobci se pohybuje na spodní hranici zákonného rozmezí, a to právě s ohledem na uvedené polehčující okolnosti.
23. Pro úplnost soud dodává, že ze správního spisu (protokolu o výsledku) nevyplývá, že by žalobce sdělil správním orgánům jakékoliv informace o svém zaměstnavateli. I kdyby tak však učinil, na věci by se nic nezměnilo, neboť důvodem uložení správního vyhoštění byl v případě žalobce toliko jeho neoprávněný pobyt na území. Bez významu je tak i tvrzení, že žalobce za vykonanou práci neobdržel příslibenou mzdu.
24. Co se týče postupu podle § 50a zákona o pobytu cizinců, žalobce neupřesnil, podle kterého konkrétního ustanovení měly správní orgány podle něj postupovat. Soud proto ve stejné míře obecnosti uvádí, že § 50a zákona o pobytu cizinců se aplikuje na případy, kdy je cizinec držitelem povolení k pobytu v jiném členském státě Evropské unie (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2020, č. j. 5 Azs 432/2019-29, č. 4132/2021 Sb. NSS.), či pokud mu nelze uložit správní vyhoštění z jiného důvodu, např. shledá-li správní orgán, že uložení správního vyhoštění nepřiměřeně zasahuje do soukromého a rodinného života cizince (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 1. 2023, č. j. 45 A 4/2022-15). V projednávaném případě však žalobce během správního řízení uvedl, že nemá udělené vízum v žádném státě ani si o něj nežádal. Současně bylo vyjeveno, že správní vyhoštění v jeho případě nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života. Nebyl zde tedy důvod pro uložení povinnosti opustit území namísto správního vyhoštění. Nic na tom nemění ani žalobcův příslib dobrovolného vycestování do domovského státu.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

25. Vzhledem k tomu, že žalobní body nebyly důvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námitek, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
26. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaná, která naopak byla plně úspěšná, náhradu nákladů řízení nepožadovala a netvrdila, že by jí vznikly nějaké náklady

nad rámec její běžné úřední činnosti. Soud proto žalované právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Nejvyšší správní soud však kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 8. září 2025

Kryštof Horn v.r.
soudce